

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«Переяслав-Хмельницький державний педагогічний
університет імені Григорія Сковороди»

молодіжна громадська організація
«НЕЗАЛЕЖНА АСОЦІАЦІЯ МОЛОДІ»

студентське наукове товариство історичного факультету
«КОМІТЕТ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ТА СУЧАСНОСТІ»

МАТЕРІАЛИ

XXXIV Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції
**«Проблеми та перспективи розвитку науки на початку третього тисячоліття у
країнах Європи та Азії»**

30 – 31 січня 2017 р.

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

МИНИСТЕРСТВО ОБРАЗОВАНИЯ И НАУКИ УКРАИНЫ
ГОСУДАРСТВЕННОЕ ВЫСШЕЕ УЧЕБНОЕ ЗАВЕДЕНИЕ
«Переяслав-Хмельницкий государственный педагогический университет
имени Григория Сковороды»

молодежная общественная организация
«НЕЗАВИСИМАЯ АССОЦИАЦИЯ МОЛОДЕЖИ»

студенческое научное общество исторического факультета
«КОМИТЕТ ИССЛЕДОВАНИЯ ИСТОРИИ И СОВРЕМЕННОСТИ»

МАТЕРИАЛЫ

XXXIV Международной научно-практической интернет-конференции
**«Проблемы и перспективы развития науки в начале третьего тысячелетия в
странах Европы и Азии»**

30 – 31 января 2017 г.

СБОРНИК НАУЧНЫХ РАБОТ

Матеріали XXXIV Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції **«Проблеми та перспективи розвитку науки на початку третього тисячоліття у країнах Європи та Азії»** // Збірник наукових праць. – Переяслав-Хмельницький, 2017 р. – 137 с.

Матеріали XXXIV Международной научно-практической интернет-конференции **«Проблемы и перспективы развития науки в начале третьего тысячелетия в странах Европы и Азии»** // Сборник научных трудов. – Переяслав-Хмельницкий, 2017 г. – 137 с.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

В.П. Коцур,

доктор історичних наук, професор, дійсний член НАПН України,
ректор ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди».

ГЛАВНЫЙ РЕДАКТОР:

В.П. Коцур,

доктор исторических наук, профессор, действительный член НАПН Украины, ректор ГВУЗ
«Переяслав-Хмельницкий государственный педагогический университет имени Григория Сковороды».

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

С.М. Рик – к.ф.н., доцент;

Т.М. Боголіб – д.е.н., професор;

Г.Л. Токмань – д.п.н., професор;

Н.В. Ігнатенко – к.п.н., професор;

В.В. Куйбіда – к.біол.н., доцент;

В.А. Вінс – к.псих.н.;

Ю.В. Бобровнік – к.і.н.;

РЕДАКЦИОННАЯ КОЛЛЕГИЯ:

С.М. Рик – к.ф.н., доцент;

Т.М. Боголиб – д.э.н., профессор;

Г.Л. Токмань – д.п.н., профессор;

Н.В. Игнатенко – к.п.н., профессор;

В.В. Куйбида – к.биол.н., доцент;

В.А. Винс – к.псих.н.;

Ю.В. Бобровник – к.и.н.;

Члени оргкомітету інтернет-конференції:

І.В. Тиха,

А.П. Король,

Ю.С. Табачок.

Члены оргкомитета интернет-конференции:

И.В. Тыха,

А.П. Король,

Ю.С. Табачок.

Упорядники збірника:

І.В. Тиха,

А.М. Вовкодав.

Составители сборника:

И.В. Тыха,

А.М. Вовкодав.

едістемсін құру барысында, сәйкесінше, оның негізгі мінездемесін және дәлелінің мүмкіндіктерін, оқыту процесеріне анализ жасау керек.

Кемпф [1, 293 б.] айтуы бойынша, Объектіге –бағытталған бағдарламалауды оқу қандай да бір бағдарламалау тілін оқығаннан қиын бір тапсырма болуы мүмкін, өйткені ол мұнда тек қана бағдарламалау тілі емес, ол жаңа объектіге –бағытталған жаңа ойлаудың бірі болып табылады деп айтқан болатын. Кемпфомтің тұжырымымен Р. Вебер және Р. Косслин келіспейді. Олар адамнің жалпы мүмкіндіктері мен компьютердің визуальді жүйелерін салыстырды (Чен, 1994). Ғалымдардың зерттеу жұмыстарының нәтижелері мынаны көрсетіп отыр, жалпы ойлау объектілер арасындағы икемді және олардың графикалық түрге түрленуі, ол объектіге –бағытталғанның жалпы құрылымы, ал бейнелерді икемді түрде бейнелеу процедуралардың кеңейтпесі деп түсіндіреді. Авторлар нық сеніммен, объектіге-бағытталған жадтар «тереңнен (глубокие)» (ұзақуақытты), сонымен қатар «беткі жағы (поверхностные)» (қысқамерзімді) деп бөлінеді делінген. Осыған орай, объектіге –бағытталған деген екі оқушыға арналған.

Сонымен қатар, біз толықтай Кемпфомның тұжырымымен келісе алмаймыз. Объектіге – бағытталған бағдарламалауды оқу, шын мәнінде қиын тапсырмалардың бірі болып отыр, егер негізгі ойлау қабілеті алгоритмдік стильде болатын болса. Бірнеше ғалымдар (М.В. Швецкий (1995), И.П. Дудина (1997)) жоғары оқу орындарында бағдарламалауды көрсетілген рет бойынша оқу керек деп айтады: құрылымдық, функциональдық, логикалық, объектіге –бағытталған бағдарламалау, визуальді. Мысалы, Д. Федюшин үш деңгейлі оқыту курсы көрсетіп отыр: логикалық, құрылымдық және объектіге –бағытталған бағдарламалау [4, 324 б.]. Оның ойынша, осы курстар алгоритмдіктен объектіге – бағытталған бағдарламалау стиліне өтуді жеңілдетеді деп түсіндіреді. Осы жерде ерекше айта кететін зат, осы айтылған мәселе осы уақытта бір талқылауға ілінбеді және ол эксперимент үстінде.

Қолданылған әдебиеттер:

1. Буч Г. Объектно–ориентированный анализ и проектирование с примерами приложения на С++. М.: Бинум, СПб: Ревский диалект, 1998. – 506 б.
2. Окулов С.М., Пестов А.А., Пестов О.А. Информатика в задачах. – Киров: Изд-во в ГПУ, 1998 - 343 б.
3. Йодан Э. Структурное проектирование и конструирование программ. – М.: Мир, 1979.
4. Информатика. Учебник по базовому курсу. –М.: ООО «Издательство ЛБЗ», 1998 ж. - 464 б.

Ғылыми жетекші:

педагогикалық ғылымдар докторы, профессор Кариев Сабыр Кариевич

Наталія Солодюк
(Дніпро, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ АУДІЮВАННЯ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ МЕДИЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Для іноземних студентів є надзвичайно актуальним уміння слухати, читати текст, розуміти його. Необхідність розвитку аудіативних умінь іноземних студентів пов'язана з соціальними потребами, адже іноземці мають різні рівні підготовки до сприймання усного мовлення, а відтак потребують навчання і розвитку цих умінь. Навчити іноземних студентів розуміти мовлення – одне з найважливіших завдань навчання. Це формує їх особистість, здатну пізнавати й спілкуватися, тому що з прискоренням науково-технічного прогресу, переходом до інформаційного суспільства, в якому сприйняття й розуміння усного мовлення є одним із засобів отримання інформації при прослуховуванні новин, перегляді освітніх та розважальних телепередач українською мовою, художніх та документальних фільмів, а також під час конференцій, круглих столів, що є надзвичайно важливим у час, коли володіння необхідною інформацією стає важливим інструментом у будь-якій сфері людської діяльності.

Мета статті: висвітлити особливості формування навичок аудіювання іноземних студентів на заняттях з мови у вищому навчальному закладі.

Термін „аудіювання” запропонувала використовувати З. А. Кочкіна на позначення процесу сприймання, розпізнавання і розуміння почутих мовних сигналів на відміну від читання як процесу сприймання і розуміння писемного мовлення [3; с. 14].

На думку учених-лінгводидактів та психологів (І Зимня, З. Бакум, В. Ільїна, О. Караман, Є. Пассов, М. Пентиліук, І. Синица та ін.), наголошується, що саме аудіативні вміння встановлюють повноцінне спілкування в повсякденному житті, бо вміння слухати й розуміти почуте – це один із засобів пізнання навколишнього світу, оволодіння мовленням.

М. Пентиліук визначає аудіювання як розуміння сприйнятого на слух мовлення [6; с. 287]. Мета аудіювання полягає в осмисленні почутого мовленнєвого повідомлення. Уміння слухати – одне з основних умінь, що є головним критерієм комунікабельності. За допомогою аудіювання відбувається передача знань, обмін інформацією, ним пронизаний увесь процес навчання у вищій школі, адже аудіювання є основою для оволодіння іншими видами мовленнєвої діяльності.

У реальній комунікації аудіювання виконує такі основні функції: задовольняє потребу студента в одержанні необхідної інформації через слуховий канал; є складовою частиною усного спілкування; відіграє роль контролюючої ланки під час говоріння, письма, читання.

Останнім часом зацікавленість проблемою аудіювання значно зросла, бо успішне володіння усним мовленням, його розвиток і збагачення неможливі без вироблення та вдосконалення вмінь сприймати мовлення на слух та використовувати одержану інформацію у власних висловлюваннях.

Підготовка розвинутої мовної особистості повинна включати систему вправ і завдань, спрямованих на формування і розвинутої комунікативної компетенції в усіх видах мовленнєвої діяльності, що в першу чергу передбачає навчання такого важливого вміння, як уміння слухати-розуміти усні повідомлення. Спеціально розроблене й організоване навчання аудіювання – один із резервів покращення мовної і мовленнєвої підготовки іноземних студентів медичних спеціальностей.

Важливою умовою виховання розвинутої мовної особистості є навчання аудіювання як виду мовленнєвої діяльності, спрямоване на усвідомлене сприймання студентами усної інформації різних типів, стилів і жанрів мовлення, яка надходить із різноманітних джерел. Навчання аудіювання на заняттях української мови як іноземної передбачає уточнення обсягу знань і вмінь, необхідних для ефективного сприймання усних повідомлень, урахування вікових особливостей студентів і їхні можливості.

Істотною сприятливою умовою для розвитку аудіативних умінь і навичок є включення до змісту навчальної програми питання про аудіювання як вид мовленнєвої діяльності, визначення вмінь та системи завдань для їх розвитку.

Отже, аудіювання є основою спілкування, саме з нього починається оволодіння усною комунікацією. Будучи необхідною умовою спілкування, аудіювання забезпечує успіх в оволодінні усним мовленням. Тому аудіюванню необхідно вчити, як і будь-якому іншому виду мовленнєвої діяльності, оскільки якість засвоєння навчального матеріалу значною мірою залежить від уміння студентів узяти з прослуханого тексту чи повідомлення всю необхідну інформацію.

Для майбутніх медиків важливо володіти аудіативними вміннями, оскільки слухати й розуміти почуте – це необхідне вміння під час спілкування з пацієнтом, проведення ефективного лікування, надання моральної підтримки тощо.

Під час викладання української мови як іноземної у медичних вузах перевага віддається текстам, які мають дидактично-когнітивний потенціал, сприятимуть формуванню у студентів соціокультурної компетенції. При цьому до аудіювання студенти залучаються систематично на заняттях, де їм пропонуються для сприйняття аудіотексти, що мають відповідну кількість слів, розроблені завдання.

Уважаємо надзвичайно важливим розосереджене включення елементів аудіювання під час виконання завдань на текстовому матеріалі. Так, перш, запропонувати студентам розставити пропущені розділові знаки в тексті, даємо дотекстове завдання:

Висловитися... порозумітися... поспілкуватися ми можемо повною мірою лише завдяки мові... тобто вона задовольняє одну з найважливіших життєвих потреб людини. „Коли ми говоримо „мова”, – відзначав філолог Л. В. Успенський, – ми думаємо „слова”. Це природно: мова складається зі слів...”. Мова ... засіб спілкування й джерело інформації про світ, про народ... якому вона належить. Наше слово до того ж і розповідь про себе. Слово – форма, одяг наших думок... почуттів... переживань. Водночас усе сказане й написане завжди комусь адресоване. Від співрозмовника ми чекаємо розуміння та **співпереживання**, тому і шукаємо найточніші та найвиразніші слова, тим самим активно впливаючи на його настрій, самопочуття. „Слова, як і ліки, – підкреслював письменник і лікар П. Бейлін... мають пряму токсичну чи побічну дію. На окремі слова виробляється **несприйняття** – вони можуть викликати „алергію”, шок. А передозуш, хай навіть за змістом своїм лікувальні слова, може розвинути „лікарська хвороба”. Балакуча людина може викликати у своїх слухачів головний біль і втому”.

Лікування для медика завжди залишатиметься мистецтвом. І як мистецтво, вимагатиме від нього розвинутої уяви, **інтуїції**, **гармонії** розуму та серця. Ці якості допомагають обрати **оптимальний** шлях лікування, його стратегію й тактику. Слово лікаря є свідченням його **милосердя**, **чуйності**, загальної культури й освіченості.

1. Визначте тему й головну думку тексту.
2. Поясніть значення виділених слів у тексті.
3. Дайте відповіді на запитання:

Яке значення має слово у професії лікаря?

Чому лікування – це мистецтво?

Як ви розумієте вираз „Лікувати людину, а не хворобу”?

Таким чином, розвиток аудіативних умінь і навичок буде ефективним тоді, коли в процесі навчання звертатиметься увага на мотивацію, мету сприймання усних висловлювань, навчання відбуватиметься систематично і цілеспрямовано, матиме вихід на між предметні зв'язки.

Важливо, щоб така робота проводилась систематично, бо аудіювання – це основне джерело мовних знань і важливий засіб мовленнєвої практики для професійної діяльності лікарів.

Література:

1. Вайсбурд М.Л. Обучение пониманию иностранной речи на слух. – М.: Просвещение, 1965. – 240 с.
2. Зимняя И.А. Лингвopsихология речевой деятельности / И.А. Зимняя. – М. – Воронеж, 2001. – 432 с.

3. Кочкина З.А. Аудирование: что это такое? // Иностранные языки в школе. – 1964. – № 5. – С. 14-18.
4. Кулиш Л.Ю. Виды аудирования / Общая методика обучения иностранному языку: Хрестоматия. М.: Русский язык, 1991. – С. 224-238.
5. Львов М.Р. Словарь-справочник по методике русского языка. – М.: Просвещение, 1988. – 240 с.
6. Пентилюк М.І. Методика навчання української мови в середніх освітніх закладах / М.І. Пентилюк, С.О. Караман, О.М. Горошкіна. – К.: Ленвіт, 2005. – 400 с.

Ася Сучану
(Ізмаїл, Україна)

МОТИВАЦІЯ ВИБОРУ СТУДЕНТАМИ СОЦІОНОМІЧНИХ ПРОФЕСІЙ: ДЕЯКІ СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНІ АСПЕКТИ

Проблема професійного самовизначення є однією з найважливіших у житті особистості, оскільки виступає засобом задовольнити певних потреб, починаючи від побудови відносин у суспільстві, завершуючи можливістю активізації самореалізації. Якщо порівняти вибір майбутньої спеціальності на початку 90-х і сьогодні, то слід зазначити, що у першому випадку, це відзначалося переважно географічним аспектом (велику роль відігравали культурні та історичні традиції, а також суспільні потреби тієї чи іншої громади), то у другому вибір професії залежить від кількох факторів.

Сьогодні вітчизняна освіта пропонує майбутньому фахівцю широкий спектр спеціальностей, які доповнюються додатковими спеціалізаціями, що підвищує інтерес до таких професій на ринку праці. Однак, відмітимо, що така ситуація має як позитивні, так і негативні наслідки, адже молодь інколи помилково вибирає «не свою» професію, втрачаючи час та захопленість обраним фахом.

Проблемі висвітлення особливостей готовності майбутніх фахівців до свідомого вибору професії присвячені праці Винославської О. В., Корнієнко І. О., Нечитайло І. І., Пухлія В. О., Орлової Ю. М., Фрадинської А. П., Ярошенка В. В. та ін.

Метою статті є аналіз мотивації свідомого вибору професії сучасного абітурієнта, як майбутнього фахівця соціономічних професій.

Аналіз наукових праць дозволяє виділити принаймні три фактори, що суттєво впливають на вибір професії, це, зокрема, такі:

- фактор суспільного впливу на мотиви вибору професії, тобто характеристика, що вказує на значення та престиж обраної професії;
- фактор, пов'язаний із замовленням суспільства у кадрах тієї чи іншої професії особливим характером вимог професії до особистості;
- фактор особливого характеру: інтереси, схильності, здатності, особистісні якості випускника загальноосвітнього навчального закладу, його інтелектуального рівня та готовності до свідомого вибору певної професії.

Зауважимо, що більшість науковців нині розглядає готовність до професійної діяльності, як інтегративне особистісне утворення, що забезпечує ефективність реалізації професійних функцій (Адольф В. О., Дьяченко М. І., Ісаєв І. Ф., Кандилович Л. О., Ліненко А. Ф., Сластьонін В. О. та ін.). Зокрема, готовність до свідомого вибору професії як складне структурне утворення взаємопов'язаних і поєднаних переконаннями морально-вольових якостей особистості, способів поведінки, знань з фаху, практичні вміння і навички, сформовані у відповідності до вимог суспільства. Принагідно відмітимо, що готовність до свідомого вибору професії включає в себе, по-перше, моральну готовність особистості, що відображається в усвідомленні суспільного й особистісного значення праці, прагненні максимального прояву власних сил, здібностей, позитивному ставленні до різних професій; по-друге, психологічну готовність, тобто свідомого вибору певної професії у відповідності з наявними здібностями та можливостями особистості; по-третє, практичну готовність, що зумовлена наявністю в особистості закладених та сформованих базових знань, вмінь та навичок.

Зазначимо, що фахова підготовка повинна спрямовуватись на їх особистісно-професійний розвиток як мобільних фахівців, тобто здатних переносити набуті знання, вміння та навички з однієї сфери діяльності в іншу.

Відмітимо, що компонентами готовності до свідомого вибору професії виступають: загальне позитивне ставлення до праці, знання певного кола професій, їх змісту, вимог, шляхів отримання професії та перспектив професійного росту, сформованість професійних інтересів, адекватна самооцінка, сформованість мотиваційної сфери, наявність спеціальних здібностей, практичний досвід, збалансованість інтересів, здібностей і нахилів, їх відповідність вимогам професії до особистості, відповідний стан здоров'я, сформованість моральних якостей, які відповідають вимогам професії, професійна придатність – сукупність психолого-педагогічних і психофізіологічних особливостей людини, необхідних досягнення суспільних потреб та власного задоволення професією.

Отже, важливою передумовою успішного професійного самовизначення є сформованість в особистості професійно-важливих якостей як-от: окремих психічних, психологічних і фізичних властивостей, котрі відповідають вимогам певної професії і сприяють успішному оволодінню нею. До того